

РЕШЕНИЕ

№ 7225

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 23.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **4692** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Д. С. Г., С. Д. Г. и Б. Д. Г. от [населено място] срещу Решение № СОА20-РИ01-22/29.04.2020г. на кмета на Столична община.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материално-правните норми, както и при липса на компетентност. Твърди се, че собствениците на жилището, както и вписания в нотариалния акт ползвател на същото, не са давали съгласие след ноември 2017 г., когато е изтекла личната карта на М. Д., да бъде й издадена нова лична карта с вписан постоянен адрес на жилището на жалбоподателите. Жалбоподателите считат, че текстът на чл. 92, ал. 5 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/ се явява неприложим в процесния случай, тъй като не е налице роднинска връзка между Д. и ползвателя на жилището Д. Г.. В жалбата се сочи също така, че Д. Г. и М. Д. са бивши съпрузи, чийто брак е прекратен със съдебно решение, влязло в сила на 09.11.2005 г., след десетгодишна фактическа раздяла, като с решението по гр. дело № 2381/2004 г. съдът установява, че към 02.08.2005 г. те не са има ли семейно жилище по смисъла на чл. 107 от Семейния кодекс /отм./. Възражава се още, че чл. 99а от ЗГР е неприложим в процесния случай, както и че ал. 5 на чл. 92 от ЗГР не е съществувал към момента на регистрацията през 2005 г. на М. Д., поради и което роднинската връзка на лицето със собствениците е била през правно значение при регистрацията й на постоянен адрес.

Според жалбоподателите притивопоставянето на ползвателя или собствениците само по себе си е основание за заличаване на регистрацията на третото лице. Твърди се още, че на жалбоподателите не е била предоставена възможност да участват в административното производство, както и комисията по чл. 99б, ал. 1 от ЗГР не е изяснила обстоятелствата по чл. 140а от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация /Наредба № РД-02-20-9/2012 г./. Възражава се също така, че липсват каквито и да било констатации регистрираният от Д. адрес да е функционирал с оглед функциите по чл. 93, ал. 5 и ал. 6 от ЗГР. Претендира се от съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение, както и присъди разноски по делото.

Ответникът – КМЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки.

Заинтересованата страна – М. Б. Д. – редовно призована, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателите С. Г. и Б. Г. се легитимират като собственици на апартамент № 8, находящ се в [жилищен адрес] [улица], район „Т.“, Столична община, с нотариален акт за дарение на недвижим имот № 18, том III, рег. № 7013, дело № 384/2006 г. Видно от цитирания нотариален акт дарителят Д. Г. – жалбоподател в настоящото производство, си запазва пожизнено и безвъзмездно правото на ползване върху апартамент № 8.

С жалба вх. № СОА18-ГР94-6267/06.12.2018 г., адресирана до кмета на район „Т.“, жалбоподателите са поискали, в качеството си на собственици и ползватели на ап. 8, вх. В, [улица], да бъде заличена адресната регистрация на М. Д. – бивша съпруга на Д. Г. и майка на С. и Б. Г.. В жалбата се сочи, че валидността на документите за самоличност на Д. е изтекла през ноември 2017 г., след което на същата е издадена нова лична карта със същата адресна регистрация – ап. 8, [улица], без да има основание за това и да се вземат под внимание предишни жалби на жалбоподателите. Видно от приложена по делото справка от НБД „Население“ към 18.10.2017 г. на процесния адрес по постоянен адрес е регистрирана М. Б. Д., както и същата е разведена – решението за развод от 09.11.2005 г., и има синове – С. и Б. Д..

За започналото административна производство е била уведомена М. Д., като на 15.02.2019 г. от лицето е снето сведение, съгласно което причината лицето да е адресно регистрирано по постоянен адрес на [улица], вх. В, ап. 8, е, че с бившия съпруг Д. Г. водят съдебно дело за собствеността на апартамента.

Във връзка с подадената жалба вх. № СОА18-ГР94-6267/06.12.2018 г., кметът на район „Т.“, Столична община, със заповед № РТР19-РД91-11/05.04.2019 г. е назначил Комисия, която да извърши проверка за спазване на изискванията на чл. 92 и чл. 99а от ЗГР и при необходимост да извърши промяна на адресната регистрация, като за резултати се състави протокол. За резултатите от извършената проверка Комисията е съставила Протокол от 08.04.2019 г., съгласно който е взела решение, че искането на жалбоподателите не следва да се уважи, тъй като при извършване на адресната

регистрация са спазени посочените в чл. 92 и чл. 99а от ЗГР изисквания, поради което не следва да бъде извършено заличаване на адресната регистрация на М. Б. Д. от адрес: [населено място], [улица], вх. В, ап. 8. Комисията е мотивирала решението си с обстоятелството, че към момента на заявяване на адресната регистрация от М. Д., съгласно действащата към онзи момент разпоредба, съдържаща се в чл. 92 от ЗГР, не се е изисквало писмено съгласие от собственика на съответния имот. В протокола е посочено още, че от влизането в сила на ЗГР до направените и влезли в сила изменения през 2011 г., адресната регистрация се е извършвала по заявителен режим от лицето, без да е необходимо представяне на допълнителни документи, включително декларация, удостоверяваща съгласието на собственика за вписване на дадено лице. Така изготвеният протокол с писмо изх. № РТР19-ВК08-948/11.04.2019 г. на кмета на район „Т.“ е изпратен по компетентност на кмета на Столична община.

С писмо изх. № СОА19-ВК08-4870/16.05.2019 г. секретарят на Столична община е указал на кмета на район „Т.“, че следва да се извърши повторна проверка по направената адресна регистрация на лицето М. Д., като се състави протокол, в който да бъдат отразени всички установени относими обстоятелства по чл. 104а, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-9/2012 г. За така дадените указания са уведомени и жалбоподателите с писмо изх. № СОА18-ГР94-6267/6/29.05.2019 г.

Със заповед № РТР19-РД91-17/15.05.2019 г., допълнена със заповед № РТР19-РД19-17/1/20.05.2019 г., кметът на район „Т.“ е назначил комисия, която повторно да извърши проверка по спазване на изискванията на чл. 92 и чл. 99а от ЗГР във връзка с образуваната административна преписка по жалба на жалбоподателите. За резултатите от извършената проверка Комисията е съставила Протокол от 20.05.2019 г., съгласно който е потвърдила решението си по протокола от 08.04.2019 г., че искането на жалбоподателите не следва да се уважи, тъй като при извършване на адресната регистрация са спазени посочените в чл. 92 и чл. 99а от ЗГР изисквания, поради което не следва да бъде извършено заличаване на адресната регистрация на М. Б. Д. от адрес: [населено място], [улица], вх. В, ап. 8. Така изготвеният протокол е изпратен с писмо изх. № РТР19-ВК08-948/10/19.05.2019 г. на кмета на район „Т.“ по компетентност на кмета на Столична община.

С ново писмо изх. № СОА19-ВК08-4870/1/27.07.2019 г. секретарят на Столична община е указал на кмета на район „Т.“, че следва да се извърши отново проверка по направената адресна регистрация на лицето М. Д., тъй като отново комисията не е установила част от обстоятелства по чл. 104а, ал. 1 от НФЕСГР – наличие на акт на органа по чл. 92, ал. 1 от ЗГР за определяне на длъжностно лице, извършило адресната регистрация; наличие на подадено от М. Д. заявление за постоянен адрес; съхраняват ли се документи, представени за извършване на адресна регистрация в районната администрация; постоянният адрес може ли да изпълнява предназначението си по чл. 93, ал. 5 от ЗГР. За така дадените повторни указания са уведомени и жалбоподателите с писмо изх. № СОА18-ГР94-6267/8/15.08.2019 г. При извършена служебна проверка е установено, че от страна на районната администрация не са депозирани документи във връзка с дадените указания, поради което с ново писмо изх. № СОА19-ВК08-6267/10/15.01.2020 г. секретарят на Столична община е указал на кмета на район „Т.“ да се представят всички необходими документи за финализиране на административното производство.

С писмо изх. № РТР19-ВК08-948/24/03.04.2020 г., адресирано до секретаря на Столична община, кметът на район „Т.“ е посочил, че обстоятелствата по чл. 140а, ал.

1 от Наредба № РД-02-20-9/2012 г. са разгледани на заседанието на комисията, но не са подробно описани в протокола, както и че в районната администрация не се съхраняват подадените от М. Д. документи за регистрация на посочения адрес, а така също и изисканите документи за длъжностното лице, извършило адресната регистрация. В писмото се сочи още, че постоянният адрес може да изпълнява предназначението по чл. 93, ал. 5 от ЗГР.

С решение № СОА20-РИО1-22/29.04.2020 г. кметът на Столична община е отказал заличаване на адресната регистрация по постоянен адрес на М. Б. Д. /адрес от 19.09.2005 г./, извършена на адрес: [населено място], Столична община, район „Т.“, [улица], вх. В, ет. 2, ап. № 8. Административният орган е мотивирал решението си със становищата на Комисията, изложени в протоколи от 08.04.2019 г. и 20.05.2019 г., както и е приел, че в процесния случай не са налице предпоставките по чл. 99б, ал. 3 от ЗГР за заличаване на адресната регистрация, тъй като липсва допуснато нарушение на чл. 92 и/или 99а от ЗГР. В решението е посочено още, че обстоятелството, че лицето не живее на постоянния си адрес не е основание за заличаване на адресната му регистрация, както и че съгласно действащата към настоящия момент разпоредба на чл. 92, ал. 5 от ЗГР за извършване на адресна регистрация на лица, които са в родство по права линия със собственика или ползвателя на имота, каквато е настоящата хипотеза, не се представят документи по чл. 92, ал. 2 и ал. 3 от ЗГР.

По делото са представени и приети като доказателства и: съдебно решение № 151/02.08.2005 г. на СРС, постановено по гр. дело № 2381/2004 г., за прекратяване на брака, сключен на 27.07.1995 г., между Д. Г. и М. Д., в което е и решено, че страните нямат семейно жилище по смисъла на чл. 107 от СК. Цитираното решение е оставено в сила с решение № 132/23.04.2007 г. на СГС по гр. дело № 886/2005г., като в частта по отношение на семейното жилище решението на СГС е потвърдено с решение № 230/20.03.2009 г. на ВКС, постановено по гр. дело № 1085/2008 г.; съдебно решение № 92859/12.04.2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, постановено по гр. дело № 74936/2017 г., с което е отхвърлен предявения осъдителен иск с правно основание чл. 76 от ЗС на М. Д. срещу Д. Г. за връщане на държането на ищцата върху следния имот: апартамент № 8, находящ се в [населено място], [улица], [жилищен адрес] като неоснователен и недоказан. Решението е потвърдено с решение от 11.09.2020 г. на Софийски градски съд по гр. дело № 9657/2019 г.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от активно легитимирани лица с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, както и в преклузивния срок за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган – кмета на Столична община, в съответствие с предоставените му правомощия с чл. 99б, ал. 3 от ЗГР. Отказът е постановен и в предписаната от закона писмена форма – съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис на издалото я лице. При издаването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Видно от приложената по делото административна

преписка е била спазена процедурата, регламентирана в чл. 99б, ал. 1 и ал. 2 от ЗГР. Настоящият съдебен състав намира обаче, че оспореното решение е постановено в противоречие с приложимите материално-правни норми. Разпоредбата на чл. 99б от ЗГР регламентира заличаване на всяка регистрация, за която е установено, че е направена в нарушение на изискванията по чл. 92, чл. 99, ал. 1 и 4 или чл. 99а от ЗГР. Съгласно чл. 92, ал. 2 от ЗГР за извършване на адресна регистрация на адрес в страната лицата представят един от следните документи: 1. документ за собственост; 2. документи за ползване на имота за жилищни нужди, включително договор за ползване на социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа; 3. други документи, доказващи собствеността или ползването на имота. Според ал. 3 на чл. 92 от ЗГР за извършване на адресна регистрация се представя и писмено съгласие на собственик, когато заявителят не е собственик, чрез декларация по образец, подадена лично пред органа по ал. 1, или с нотариална заверка на подписа. В процесния случай не е спорно по делото обстоятелството, че жалбоподателите С. и Б. Г. са собственици на апартамент, намиращ се на адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 2, ап. № 8, както и че жалбоподателят Д. Г. е ползвател на този апартамент. От приетите по делото писмени доказателства безспорно се установява също така, че лицето М. Д. – бивша съпруга на жалбоподателя Д. Г. и майка на жалбоподателите С. и Б. Г., има регистриран постоянен адрес на този адрес /първоначална регистрация от 2005 г./, без е била собственик на този имот или да е било изразено съгласие от собствениците или ползвателя на жилището. Не е спорно между страните по делото още, че М. Д. е разведена с ползвателя Д. Г., съгласно влязло в сила съдебно решение от 09.11.2005 г. Действително, както и правилно е приел административният орган, към датата на извършване на адресната регистрация на лицето М. Д. на процесния адрес – преди изменението на ЗГР с ДВ, бр. 9 и бр. 39 от 2011 г. и допълнението с ДВ бр. 42 от 2012 г., съгласно чл. 92 от ЗГР /в редакцията, ДВ, бр. 67 от 1999 г., в сила от 1.01.2000 г. /, е действал старият режим - регистрационен, при който е било достатъчно заявление от лицето за извършване на такава регистрация, като не е било необходимо представянето нито на документ, доказващ собственост или ползване на имота, нито изрично съгласие на собственика на имота. В този смисъл, не е налице нарушение при извършването през 2005 г. на адресната регистрация на лицето М. Д. на заявления от нея адрес. Същевременно обаче, сега действащата разпоредба на чл. 92, ал. 3 от ЗГР /нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. - ДВ, бр. 42 от 2012 г. / въвежда като изискване писмено съгласие на собственика, когато заявителят не е собственик, чрез декларация по образец, подадена лично пред органа по ал. 1, или с нотариална заверка на подписа, т. е. по аргумент на противното, при наличие на изрично несъгласие на собственика, каквото безспорно е налице в настоящия случай, адресната регистрация по постоянен и настоящ адрес на друго лице, което не е собственик на този имот, не живее на този адрес и собственикът на този имот не желае това лице да има регистрация по постоянен или настоящ адрес на този имот и да получава кореспонденцията си на този имот, би следвало да бъде заличена. Настоящият съдебен състав намира, че всяка адресна регистрация, която не отговаря на посочените в чл. 92, ал. 3 от ЗГР изисквания, независимо дали е била законосъобразно извършена с оглед действащите към предишен момент редакции на разпоредбата, следва да бъде

приведена в съответствие със законовите изисквания – в конкретния случай да бъде заличена адресната регистрация по постоянен адрес на всяко лице на процесния адрес, за което няма правно основание да бъде адресно регистрирано там. Именно с тази цел със ЗИД на ЗГР /обн. ДВ, бр. 55 от 2015 г., в сила от 21.07.2015 г./, е приет нов Раздел III „Извършване на проверка” /чл. 99б, ал. 1-5/ уреждащ изричен механизъм, чрез който собственик на имот да поиска прекратяване на адресна регистрация по постоянен и/или настоящ адрес на трето лице, различно от собственика на конкретния имот. Това е действащата към датата на подаване на жалбата и към датата на издаване на оспорения акт нормативна уредба и всяка регистрация, която не отговаря на посочените в нея изисквания, независимо дали е била законосъобразно извършена към момента на извършването ѝ, следва да бъде приведена в съответствие със законовите изисквания. В тази връзка следва да се има предвид също така, че обстоятелството, че М. Д. е майка на жалбоподателите С. и Б. Г. не обосновава извод за приложимост на чл. 92, ал. 5 от ЗГР, както неправилно е приел административният орган. Фактът, че ползвателят на процесното жилище и лицето М. Д. са разведени от 2005 г. и последната не живее на адреса, както и наличието на изрично изразеното несъгласие на собствениците на жилището с извършената адресна регистрация на тяхната майка, водят до липсата на фактическо основание за ответника за позоваване на разпоредбата на чл. 92, ал. 5 от ЗГР. Обстоятелството, че М. Д. е бивша съпруга и майка на жалбоподателите в настоящото производство, не означава, че за нея възниква правото да се регистрира на адреса на имот, собственост на жалбоподателите, с които и не живее заедно. Такава е логиката на закона и това е начинът за постигането на неговата цел - да се поддържа регистъра на населението по отношение на постоянния и настоящ адрес на лицето в актуално състояние, съответстващо на действителното фактическо положение, по аргумент от разпоредбите на чл. 90, ал. 1 във връзка с чл. 89 от ЗГР, тъй като адресът не е единствено мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си, а е предпоставка за упражняване на редица права, съответно е обстоятелство, от което зависи изпълнението на негови задължения. В конкретния случай кметът на общината следва да провери не само дали са били спазени изискванията за адресна регистрация по постоянен адрес към миналия момент на извършването ѝ, а най-вече да провери дали към настоящия момент са налице законовите предпоставките определено лице да има адресна регистрация на точно определен адрес.

При преценката дали е спазено изискването на чл. 92 от ЗГР следва да се има предвид и нормата на чл. 89 от ЗГР, според която адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където получава кореспонденцията си. Това е и целта на адресната регистрация – да се удостовери връзката на конкретно лице с конкретно място. Това означава, че при преценката дали адресната регистрация е извършена в съответствие с чл. 92 от ЗГР следва да се проверят и отчетат и новонастъпилите обстоятелства, а

именно, че регистрираното лице е напуснало заявения адрес и връзката му с конкретното място вече е отпаднала. Дори и да са били налице условията за извършване на адресна регистрация, към момента на произнасянето на административния орган вече са отпаднали основанията за съществуването на такава регистрация. Не е спорно по делото, че в случая регистрираното на адреса лице не живее на заявения постоянен адрес, има изрично несъгласие от собствениците кореспонденцията му да бъде получавана на този адрес, съответно иска се да бъде заличена и регистрацията на това лице на посочения адрес. Отново следва да се подчертае, че законът вменява в задължение на всяко лице, което подлежи на гражданска регистрация да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес, като неизпълнението на това задължение е скрепено със санкция съгласно Глава седма от ЗГР. Едновременно с това, неизпълнението на това задължение не може да рефлектира върху правата на трети лица. От друга страна съдът приема, че съществуването на „пожизнена адресна регистрация“ на лица, които отдавна са напуснали съответния адрес, противоречи на целта на ЗГР. В конкретния случай също така се явява и ирелевантно заявеното от лицето М. Д. обстоятелство за адресното й регистриране по постоянен адрес на [улица], вх. В, ап. 8, а именно: наличие на спор за собственост върху процесното жилище с бившия съпруг Д. Г..

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена.

С оглед изхода на делото и доколкото в настоящото производство от жалбоподателите е претендирано присъждането на разноските по делото, ответникът следва да заплати на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателите сумата общо в размер на 831.19 лева, представляваща 31.19 лева внесена държавна такса и 800 лева реално изплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. Г., С. Д. Г. и Б. Д. Г. от [населено място] № СОА20-РИ01-22/29.04.2020г. на кмета на Столична община, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка на КМЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА за ново произнасяне по жалба вх. № СОА18-ГР94-6267/06.12.2018 г., подадена от Д. С. Г., С. Д. Г. и Б. Д. Г., съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Д. С. Г. от [населено място] сумата в размер на 431.19 /четиристотин тридесет и един лева и деветнадесет

стотинки/ лева, представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на С. Д. Г. и Б. Д. Г. от [населено място] сумата в размер на 400 /четирисотин/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: